God zoekt mensen
voor buitengewoon werk.

jaargang 30 nr 6 nov-dec 2026

30 jaar Meer Zicht

Meer-Zicht

Blad van de Protestantse Gemeente Amsterdam - Watergraafsmeer

Gods Woord komt als regen of sneeuw
Deze gebeden en overdenkingen zijn inspiratie voor mensen om hun gebeden te richten op de schoonheid en betekenis van sneeuw in de natuur. Het biedt een manier om te overdenken over de menselijke ervaringen en de betekenis van sneeuw in de Bijbel

Afzender: Kerk “de Bron”
Protestantse Gemeente Amsterdam - Watergraafsmeer
Hugo de Vrieslaan 2 1097 ED Amsterdam

WWW.KERKDEBRON.ORG

In dit nummer:

3 Info over kerk “de Bron”
4 Inschrijfformulier: Protestantse Kerk in Nederland
5 Gedachtenisdienst 22 november
6 Rooster Kerkdiensten
7 Gerbrand Molenaar
8 Bericht vanuit de kerkenraad
9 Rene Visser
11 Bericht vanuit de diaconie
12 Mijn koorleven (Nel Westra)
13 Give en Get
15 Brood en Viskring
21 Het mandje in de sneeuw (kort verhaal kerst)
22 Terug naar de Bron deel 22
23 Caravan of **LOVE**
26 De mooiste kerk van Nederland
29 Donatie gevraagd Vaatwasser (belangrijk)
31 Onze zieken gemeenteleden

De Aankondiging: De engel Gabriël kondigt aan Maria aan dat zij een zoon zal baren, die Jezus zal heten. Dit wordt beschreven in Lukas 1:26-38, waar de engel zegt: "Wees niet bang, Maria, want God heeft je zijn gunst geschonken

Namens de Kerkenraad fijne Feestdagen en gezegend nieuwjaar

Het eerst volgende nummer zal digitaal verschijnen vrijd 8 jan 2027
Kopij voor dit nummer dient U in te leveren vrijdag 31 dec 2026

Inschrijfformulier: Protestantse Kerk in Nederland
Protestantse Gemeente Watergraafsmeer “de Bron”

Achternaam:		
Voornamen:		
Roepnaam:		
Geboortedatum:		
Geboorteplaats/ land		
Adres		
Postcode/plaats		
Telefoon		
Mobielnummer		
e-mailadres:		
Burgelijke staat:		
gehuwd / naam echtgenoot		
ongehuwd		
Partnerschap / naam partner		
Huwelijk - partnerschap datum		
Kerkelijke gegevens:		
gezindte:		
gedoopt: datum, plaats, kerk		
Belijdenis: datum, plaats		
Kerkelijk huwelijk: datum, plaats		

Protestantse Gemeente Amsterdam-Watergraafsmeer

Adres Kerk De Bron
Hugo de Vrieslaan 2
1097 ED Amsterdam
Tel. 020 – 665 55 32

020-665 55 32 (kantooruren)
E-mail info@kerkdebron.org
Internet:
www.kerkdebron.org

Predikanten:
Ds.Gerbrand Molenaar
Gemeente predikant tel.
06 13831450
molenaargt@gmail.com
dominee@kerkdebron.org

Ds. René Visser
Buurtdominee
tel. 06 53489239
hrrviser@gmail.com
buurtdominee@kerkdebron.org

Onze bankrelatie: ING

Protestantse Gemeente Amsterdam-Watergraafsmeer
IBAN NL78INGB0000046122 09

Diaconie Protestantse Gemeente Amsterdam-Watergraafsmeer
IBAN NL10INGB0004622084

Meer-Zicht
Is het blad van de
Protestantse Gemeente Amsterdam-Watergraafsmeer.

Het is een platform voor berichten, meningen en achtergronden.
Meer-Zicht wordt verzonden aan gemeenteleden

De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden artikelen te wijzigen, in te korten of in het geheel niet te plaatsen.

Redactie: Wim Knabe
Kopij: meerzicht@kerkdebron.org
Meerzicht
Wordt in digitale vorm gepubliceerd op
www.kerkdebron.org

Ledenadministratie
Ans van Raalte-Deschan
ledenadministratie@kerkdebron.org

Kerkenraad

Contact opnemen met de scriba, kerkenraad@kerkdebron.org

De Diaconie

diaconie@kerkdebron.org

Beheerders *Mirjam en Patricia*
beheerder@kerkdebron.org
tel.0638738446 *nieuw*

Onze diensten zijn live te volgen op

Kerkdienstgemist.nl

Cover Meer-Zicht jan-feb 2027

Niet meer te zien, maar altijd gevoeld.
Niet meer te horen, maar nooit vergeten.
Wat was, blijft.
Wat liefde heet, bestaat altijd.

Gedachtenisdienst 22 november

Ieder jaar staan we stil bij de mensen die we missen: gemeenteleden en dierbaren die ons door de dood ontvallen zijn. Dit jaar doen we dat op zondag 22 november, de laatste zondag van het kerkelijk jaar. Het is kostbaar om dat met elkaar te doen. Zo maken we samen ruimte voor verdriet en dankbaarheid. We noemen nog eenmaal de naam van onze geliefde of dierbare. We ontsteken een licht voor hen aan de Paaskaars, die verwijst naar de opgestane Heer. Het licht is sterker dan het donker; het leven sterker dan de dood. Vanuit deze hoop mogen we leven.

Dit jaar zullen we in liefdevolle herinnering de namen noemen van:

Wilhelmina Faber–Gerritsen overleden op 4 december 2025 (98 jaar)

Jacob van der Sluijs overleden op 6 januari 2026 (102 jaar)

Maria Agnes Schouten overleden op 28 maart 2026 (64 jaar)

Gerrit Wilhelmus Hendricus Schoute overleden op 24 augustus 2026 (85 jaar)

Dit jaar willen we u en jou in de gelegenheid stellen andere namen aan deze rij toe te voegen. Bent u in het afgelopen jaar iemand verloren? Zou u het mooi vinden als zijn of haar naam nog een keer klinkt in de ruimte van de kerk en in het licht van de Paaskaars? Vanaf zondag 1 november ligt er een lijst klaar achterin de kerk, waar u de naam van een dierbare of geliefde mag noteren. U mag het ook per mail aan mij doorgeven: molenaargt@gmail.com. Zo hopen we er met elkaar een mooi en gedenkwaardig moment van te maken. Bent u erbij?

Gerbrand Molenaar

Rooster kerkdiensten

Aanvang 10.00 uur op de zondagen andere tijden lees de weekbrief of de Website

wijzigingen voorbehouden

zondag 1 november 2026	**Margrietha Reinders**	
zondag 8 november 2026	**Rene Visser**	 **Met Heilig Avondmaal**
zondag 15 november 2026	**Gerbrand Molenaar**	
zondag 22 november 2026	**Gerbrand Molenaar**	**Laatste zondag kerkelijk jaar**
zondag 29 november 2026	**René Visser**	**1e advent**
zondag 6 december 2026	**Gerbrand Molenaar**	**2e advent**
zondag 13 december 2026	**René Visser**	**3e advent**
zondag 20 december 2026	**Gerbrand Molenaar**	**4e advent i.s.m. Philadelphia**
donderdag 24 december 2026	**René Visser**	**Kerstnachtviering**
vrijdag 25 december 2026	**Gerbrand Molenaar**	**Eerste kerstdag**
zondag 27 december 2026	**Geen dienst**	

De afbeelding hierboven komt uit het boekje ‘Grote Panda en Kleine Draak’, geschreven door James Norbury. In dit boek reizen Grote Panda en Kleine Draak samen door de verschillende seizoenen heen. Onderweg voeren ze korte, diepzinnige gesprekken over het leven en alles wat ze daarin tegenkomen. Dit soort prentenboekjes zijn de laatste jaren razend populair, misschien wel vooral vanwege de combinatie van eenvoud en diepgang. In een wereld die aan alle kanten steeds ingewikkelder lijkt te worden, bieden ze troost en verlichting.

De herfst waarin wij nu leven is een mooie aanleiding om bovenstaande afbeelding te bekijken. Kleine draak klampt zich vast aan een groot, bruin herfstblad dat meegenomen wordt door de wind. Het is een lachwekkend gezicht, maar tegelijkertijd besef je als lezer meteen dat je zelf niet anders bent. Ook wij klampen ons graag vast aan van alles en nog wat. We houden bijvoorbeeld graag vast aan gewoontes, zelfs als we heel goed weten dat ze niet goed voor ons zijn. We grijpen naar spullen en comfort. We wonen in onze herinneringen om maar niet te hoeven denken aan vandaag. Soms klampen we ons (letterlijk) vast aan een ander, tot claimgedrag aan toe. Tja, grijpen en vasthouden lijken vaak veilig, maar het loopt bijna altijd uit op gedoe en (innerlijke) strijd.

Het jaargetij van de herfst herinnert ons aan het belang van loslaten. Pas wanneer de boom zijn bladeren laat vallen, ontstaat er rust in de stam. Pas dan kan de energie naar binnen keren om zich voor te bereiden op iets nieuws. Met andere woorden: loslaten is een manier om contact te maken met jezelf, goed voor jezelf te zorgen en ruimte te maken.
Kijk nog eens naar het plaatje. Wat houdt jou op dit moment in de greep? Welk 'blad' weiger jij los te laten, terwijl de wind er al hard aan trekt? Durf je ruimte te maken voor een nieuwe weg? Voor verandering? Wat heb jij daarvoor nodig?
Onlangs stuurde Kees van Ekris, scriba van de landelijke kerk (PKN) een brief naar alle gemeenten. Daarin schrijft hij over de toekomst als het proces van anders worden: over beweging, kiezen, andere combinaties, andere vormgevingen:

“Dat proces van anders worden is volgens mij gaande in onze kerk. Oude structuren werken op veel plekken niet meer. Soms zijn wij zelf vergroeid geraakt met die structuren en er ook zelf door vertekend. Dan heeft het wel degelijk zin om na te denken over nieuwe structuren en andere vormen. Maar dat is vruchteloos als het niet begint met een diep besef dat wij zelf anders kunnen zijn, anders kunnen worden, anders kunnen doen. Geloven impliceert ook een radicale openheid voor verandering. Dat zijn oerwoorden uit het evangelie: leer anders te denken en te zijn.”

Laat los of je wordt meegesleurd, zo staat boven de afbeelding van Kleine Draak. Geloven is het avontuur aangaan van loslaten. Een radicale openheid voor verandering. Durven we ons daarvoor te openen? Individueel en ook als kerk De Bron? Wie weet wat voor moois er dan op ons wacht. Hoe meer we loslaten, hoe groter de kans dat we zien waar het in de kerk en in ons leven op aankomt.

Gerbrand Molenaar

Vanuit de kerkenraad

Van de kerkenraad
In de vorige Meerzicht kondigden we aan dat we helaas afscheid hebben genomen van onze tienerwerker Dominique Masyn. Ze komt binnenkort nog een keer langs om echt afscheid te nemen tijdens een dienst. Onze dank naar haar is groot, zoals zij in de afgelopen drie jaar met de tieners is omgegaan! Dominique was bij ons in dienst via het trainee-ship van de Protestantse Kerk Amsterdam (PKA). Dat hield voor Dominique in dat ze training ontving van de PKA – vaak op zaterdagen. Het was een mooi systeem om bij aan te haken. Zowel Dominique als de eerdere tienerwerkers hebben daar goede trainingen kunnen volgen, en ervaringen kunnen uitwisselen met tienerwerkers in andere kerken in de stad.
In de afgelopen maanden hebben we als kerkenraad nagedacht over de voortzetting van het tienerwerk. Het traineeship blijven volgen van de PKA komt voor ons met (hogere) kosten, die we ons nu niet kunnen veroorloven. Daarom hebben we besloten om niet meer aan te sluiten bij een nieuwe ronde van traineeships. Tegelijkertijd vinden we het wel heel belangrijk dat de tieners elkaar blijven ontmoeten, en met elkaar opgroeien in en rondom de kerk. Daarom zijn we wel weer gestart met de zoektocht naar een nieuwe tienerwerker, die we dan als kerkenraad en predikanten zelf begeleiden. Ik hoop in een volgende Meerzicht te kunnen melden dat we een nieuwe tienerwerken hebben gevonden. Wilt u meebidden voor het vinden van iemand die onze tieners verbindt en hen voorgaat?

In de vorige Meerzicht gaf ik ook aan dat Vincent Lageweg verhuisd is naar Utrecht, en dat we hem dus moeten missen als diaken, en achter de schermen bij het onderhoud van de website. Hij is in de tussentijd nog een aantal keer in de kerk geweest, om zijn taak als ouderling van dienst in te vullen. Het goede nieuws is dat voorlopig het werk aan de website wordt overgenomen door Dick Spijker, die eerder ook al de website verzorgde. Veel dank, Dick! We zoeken nog wel iemand die de website (en mogelijk social media) verder structureel kan oppakken en uitbouwen. Ook bijzonder goed nieuws is dat Rosali Fritz de kerkenraad komt versterken. Als kerkenraad zijn we daar heel dankbaar voor. Heel fijn dat zij zich wil inzetten – een teken dat het werk van God doorgaat, ook in uitdagende tijden. We kijken uit haar te verwelkomen en van haar geloof en ervaring te kunnen leren.
Namens de kerkenraad,

Hans Teerds, voorzitter

Een werkplaats van God

Vorige week was ik onderweg naar de Open Kerk op maandagavond en ik zag er eigenlijk wat tegenop. Boodschappen doen, koken, de gesprekken begeleiden en soms ook de spanningen die er onderling kunnen zijn. Ik was daarover aan het nadenken en aan het bidden. Want is deze vorm van de Give & Getkast nog wel helemaal houdbaar om te organiseren, of moeten we het anders vormgeven?

Terwijl ik daarmee bezig was, nam ik even een kort moment om God te vragen hoe Hij deze avond zag. En toen kreeg ik de mooie indruk dat God sprak: 'Ik houd van de Open Kerk, want het is een werkplaats van Mijn Geest.'

Dat vond ik zo'n mooi beeld. Niet alleen voor de Open Kerk, maar eigenlijk voor heel De Bron. Een werkplaats waar God met mensen bezig is. Waar Hij mensen opzoekt, liefheeft en verandert. Mensen met heel verschillende achtergronden, levensverhalen en omstandigheden. Soms zien we daar maar een klein stukje van, maar wat is het bijzonder dat we daar als gemeente onderdeel van mogen zijn! En regelmatig mooie getuigenissen mogen horen wat de Bron voor mensen betekent.

Tegelijkertijd kan het werken in die werkplaats soms best pittig zijn. Er is veel te doen en soms kijken we vooral naar wat wij zelf allemaal moeten organiseren en voor elkaar krijgen. Maar misschien mogen we wel wat vaker kijken naar wat God aan het doen is, en naar de mensen die Hij ons geeft om samen aan Zijn Koninkrijk te bouwen.

De klusgroep uit Voorthuizen en Amsterdam

Dat ervoeren we op zaterdag 12 september, toen een enthousiaste groep mannen uit Voorthuizen kwam helpen klussen in De Bron. We hadden een flinke lijst opgesteld, met als belangrijkste project het opknappen van de kamer op de eerste verdieping. Nieuwe verlichting, een frisse laag verf en wat achterstallig onderhoud. Daar zouden we vast de hele dag mee bezig zijn, dachten we.

Maar dat liep anders! Er bleek zoveel kennis en kunde in de groep aanwezig te zijn, dat de werkzaamheden in een razend tempo werden uitgevoerd. De oude tl-verlichting werd vervangen, de vluchtwegaanduidingen opnieuw opgehangen, muren geschilderd, plankjes in de kelder bevestigd en alle stoelen kregen nieuwe dopjes. Na anderhalf uur kwam al de vraag: 'Hebben jullie misschien nog meer klusjes?' Uiteindelijk werd ook nog een flinke slag gemaakt in de tuin, zowel aan de voor- als achterkant van de kerk.

Het zette me aan het denken. Waar wij soms tegen een klus opzien, blijkt een ander precies de kennis en vaardigheden te hebben om die in een handomdraai uit te voeren. Is dat eigenlijk niet een prachtig beeld van de gemeente van Jezus Christus? God heeft ons aan elkaar gegeven, ieder met eigen gaven, talenten en mogelijkheden. We hebben elkaar nodig om samen te bouwen aan Zijn Koninkrijk. En soms komen die mensen zelfs helemaal uit Voorthuizen! Wat zijn we dankbaar voor deze groeiende verbondenheid tussen onze gemeenten. Inmiddels maken we alweer plannen om rond Kerst samen op te trekken en voor een volgende klusdag.

Een persoonlijk hoogtepunt

Een ander bijzonder moment was voor ons persoonlijk de doop van onze dochter Gloria Marie. Wat was het mooi om haar te mogen laten dopen, midden in de gemeente waar we ons zo thuis voelen. Een moment waar Christine en ik met veel dankbaarheid en vreugde op terugkijken. Het raakte me ook om opnieuw stil te staan bij het geloof dat van generatie op generatie wordt doorgegeven, en dat de Bron weer een plek is waar volgende generaties Gods liefde mogen ontdekken En wat is het bijzonder dat Gloria Marie nu ook deel mag uitmaken van de gemeenschap van De Bron!

Op weg naar Kerst
Inmiddels hangt de kerstverlichting alweer in de straten en zijn we ook in De Bron volop bezig met de voorbereidingen. We richten ons dit jaar vooral op 24 december, met plannen voor een kerstspeurtocht en natuurlijk de kerstnachtdienst.

We merken dat ieder jaar meer mensen uit de buurt rond Kerst de weg naar De Bron weten te vinden. Wat een mooie gelegenheid om samen het goede nieuws van de geboorte van Jezus te delen! Wil je meehelpen met de voorbereidingen of op de dag zelf? Laat het vooral weten, je bent van harte welkom. En laten we ook blijven bidden voor de mensen die we deze Kerst mogen ontmoeten.

Want uiteindelijk is dat waar het in die werkplaats van God om draait: dat mensen Zijn liefde ontdekken en Jezus leren kennen. Wat een voorrecht dat we daar samen aan mogen bijdragen!

René Visser
B*uurtdominee bij kerk de Bron*
buurtdominee@kerkdebron.org

IBAN NL10INGB0004622084

Bericht vanuit de diaconie:

Diaconale collectes nov-dec 2026 (wijzigingen voorbehouden)

Datum collecte:	Diaconaal doel
1 nov 2026	Drugspastoraat
8 nov 2026	Sanyu Babies Home- Uganda
15 nov 2026	Give en Get Project
22 nov 2026	Stichting Flame Foundation
29 nov 2026	Immanuël – Joods Hospice
6 dec 2026	KIA – adventscollecte - Zambia
13 dec 2026	KIA – adventscollecte - Nepal
20 dec 2026	Classicale Commissie Pastorale Zorg verstandelijk gehandicapten
24, 25 dec	KIA – Kinderen in de Knel
27 dec 2026	Give en Get Project

Als u de Dag in Dag uit Kalender 2027 wilt ontvangen, laat het Wim Knabe weten dan zal de Diaconie die voor u bestellen. Zoals vele jaren worden die gratis aan u gegeven.

Verantwoording Diaconale collectes 2026

Datum collecte:	Diaconaal doel	
6 sep 2026	Found Programs Congo	1173
13 sep 2026	Kerk in Actie – Werelddiaconaat – Midden Oosten	122
20 sep 2026	Oecumenische dienst in de Hofkerk	Oecumenische dienst in de Hofkerk
27 sep 2026	PKN – missionair werk in Nederland	104
4 okt 2026	PKN - Israëlzondag	117
11 okt 2026	Stichting Exodus	100
18 okt 2026	Diaconie Amsterdam - maaltijden voor ongedocumenteerden	86
25 okt 2026	Stichting Surinamekalender	199

De Diaconie heeft in september € 300,-- gedoneerd aan Kerk in Actie voor noodhulp Colombia en € 300,-- voor noodhulp Nepal.

BEDANKT

Mijn koorleven

Voor ons koorblaadje zou ik een stukje schrijven over mijn leven op het koor en mijzelf. Ik wil u een gedeelte hiervan niet onthouden. Nou wist ik niet precies waar ik beginnen moest. Er is zoveel gebeurd in al die jaren. Laat ik beginnen met dat ik als 17 jarige op het IJK kwam, het Interkerkelijk Jeugdkoor Watergraafsmeer van Peter Dogger. Mijn moeder heeft me daartoe aangezet, nu 53 jaar geleden. Maar het moet gezegd: Mijn moeder was mijn grootste fan. Net zoiets als de vader van André van Duin. Ze had ook haar eigen lievelingslied, maar daar kom ik straks nog even op terug. Toen het jeugdkoor werd opgeheven en het IKW opgericht, was er bij mij geen enkele twijfel, Ik bleef gewoon lid. Jammer dat het maar om de week was, dat heb ik altijd een gemis gevonden, want wat moest ik die andere vrijdagavond doen? Maar goed, het was niet anders. Ik ga geen opsomming geven van wat we allemaal gedaan hebben en waar we zongen? Dat heeft niet zo heel veel zin. Maar het waren heel veel vrijdagavonden, veel kerkdiensten, (jubileum)concerten en op zijn tijd een gezellig feestje. Natuurlijk ook altijd een nieuwjaarsborrel met heerlijke hapjes. En nu, 32 jaar verder wordt het koor opgeheven. 53 jaar heb ik gezongen en nu gaat het Interkerkelijk Koor Watergraafsmeer stoppen. Ik ben er heel, heel verdrietig onder en met mij waarschijnlijk nog vele anderen. Maar, zo wordt altijd gezegd, aan alles komt een eind. Ja, alles goed en wel, maar waarom aan mijn fijne koor? Aan dat deel van mijn leven waar ik zo van houd. Zingen maakt gelukkig, zingen geeft troost, zingen met elkaar geeft vrienden en gezelligheid. Ik kan niet zonder zingen, het hielp mij al door veel stormen in mijn leven heen. Door de jaren heen heb ik veel koorleden zien gaan en komen. Maar ik heb er ook mooie en fijne vriendschappen aan overgehouden. Het koor is een deel van mijn leven geworden. Een heel groot deel zelfs. Ik weet nog niet hoe ik dat gat kan dichten. Maar stoppen zonder nog een kerkdienst in de Watergraafsmeer was helemaal een onmogelijkheid. Daar nog eenmaal zingen, hoe mooi zou dat zijn. Daar waar alles begonnen is. Gelukkig zit ik als diaken en kerkrentmeester dicht bij het vuur. En op een kerkenraadsvergadering heb ik de vraag gesteld of we nog eenmaal mochten zingen in de Bron. Gelukkig was iedereen enthousiast en zodoende zongen we 25 oktober j.l. nog eenmaal in de Meer. En wat was het een fijne dienst. Ds. Gerbrand Molenaar had er iets heel speciaals van gemaakt voor ons, het was echt ons afscheid. We zongen mooie liederen. En, voor mij heel speciaal, zongen we als toegift het lievelingslied van mijn moeder: Let there be peace on earth. Ze heeft vast meegezongen daarboven met al die andere Watergraafsmeerders, die ons voor gingen. En nu gaan we nog heel even verder met onze afscheid tournee. We zingen nog in Weesp, het Amstelstation en Nigtevecht. En dan is het klaar. Einde koor. Einde van een heel mooi tijdperk.

Wat zal ik mijn koor en de vrijdag avonden missen!

Nel Westra-Spijker

IBAN **NL10INGB0004622084 o.v.v Give&Get**

In alle vier de evangeliën lezen we over de wonderbaarlijke vermenigvuldiging van broden en vissen. Jezus weet daar een kleine hoeveelheid brood en vis zo te vermenigvuldigen dat grote mensenmassa's daar van kunnen eten! Zo ontzettend bijzonder! In een kleine, maar niet minder bijzondere variant, maken we dit ook mee in De Bron. Inmiddels is al een paar jaar de **Give&Get-kast** open, waar elke maandag een groep van ongeveer 15 personen producten komt halen. Op wonderbaarlijke wijze blijkt de kast toch elke keer weer gevuld te zijn! U hebt daar een groot aandeel is. Dankzij alle spulletjes die elke keer binnenkomen, kunnen we veel mensen elke week van een klein extraatje voorzien.

Sinds een aantal maanden zamelen we op de zondagen spullen voor de kast in. Elke keer levert dat twee volle kratten op. Ontzettend mooi! Ook dit jaar gaan we daarmee verder. U kunt vast de volgende zondagen in uw agenda noteren:

zondag 8 november 2026
22 november 2026
6 december 2026
13 december 2026
20 december 2026
3 januari 2027

Niet vergeten kerst 2026
Als wij honger hebben,
gaan we aan tafel en krijgen we te eten.
Lieve God, wij danken U
dat wij zoveel lekkers kunnen eten.
Niet iedereen krijgt te eten,
er zijn ook kinderen
die niets te eten hebben.
Laten we deze kinderen
niet vergeten.

Wees de reden dat iemand glimlacht vandaag

De moestuin voor de buurt draait al een flink aantal jaren. Het begon als een winnend project van 'oost begroot' (met financiering vanuit de deelgemeente). Het zijn de moestuinen aan de Hugo de Vrieslaan, net voorbij de pastorie. Het is met recht 'voor de buurt' naast een enkel gemeentelid zijn een belangrijk deel van de circa 10 bakken in gebruik bij buurtbewoners (of wat verder weg vanaf De Bron, zoals het ook gaat bij de gemeenteleden die voor een deel ook buiten de Watergraafsmeer, buiten de Ring wonen). Er wordt gezaaid en geoogst: tomaten, courgettes, wortels, boerenkool, kruiden, en zo het een en ander, waaronder ook bloemen en siergewassen. De mest van het wormenhotel, dat staat direct naast de moestuin, komt goed van pas in de tuin. We komen er gezamenlijk op de tweede zaterdagochtend van de maand (dat valt samen met de Brood&Viskring). Menig gebruiker is er blij mee en je kunt er niet aan de slag zijn of voorbijgangers maken een praatje en complimenten. Mooi werk en soms niet eenvoudig, met name als het om de watervoorziening gaat. De warme zomers zijn goed te merken, en de watervoorraad in de reservoirs bij de kerk is geheel nodig om de bakken goed te voorzien. We gaan de winter in, en in het voorjaar een nieuw zaai- en oogstseizoen beginnen. We gaan extra bakken plaatsen gezien de belangstelling en als je ook belangstelling hebt: meld je, of kom langs (bijvoorbeeld op 14 november of 12 december, op dezelfde momenten als de Brood&Viskring).
Groet, Rene, Petra en Mari

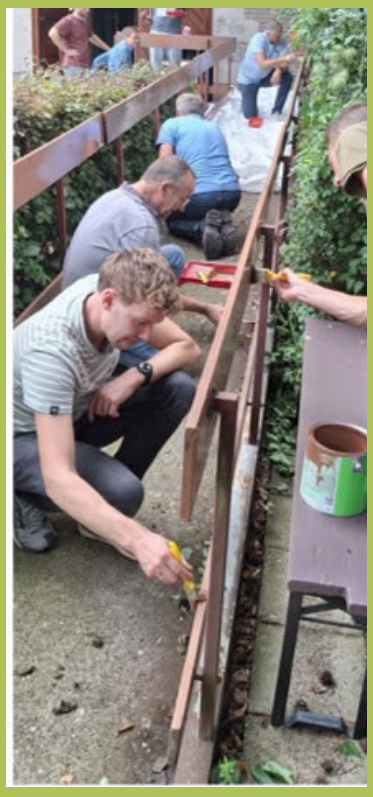

Tuinieren voor en met de Schepping: gezond en gezellig

Bloembollen gevraagd ...

Wat was het een prachtige actiedag in september. Met een volle afvaardiging uit Voorthuizen zijn er binnen en buiten veel klussen gedaan: kamers geschilderd, banken hersteld, de hellingbaan geschilderd, gesnoeid en nog veel meer. En Wat een prachtige ontmoetingen. Wij, van De Bron, zijn er erg blij mee, en iedereen heeft er zin in dit te herhalen

Zaterdag 14 november en 12 december zijn de volgende ochtenden.

Op 14 november zijn we weer volop bezig met de tuin en de omgeving. Het plan is onder leiding van Jaap de heggen te gaan scheren.
Op 12 december gaan we, ook een traditie, kerst versieren.
Op beide zaterdagen kunnen we vele handjes heel goed gebruiken en is iedereen welkom voor een bakkie, en wellicht een goed gesprek, zoals er geregeld en ongeregeld voorkomen.
En, vraag: graag ontvangen we (biologische) bloembollen zodat het voorjaar er weer mooi bij staat.
Welkom!, vanaf 10.00 uur tot rond de middag

Groet!, van Rene, Noud, Johannes en Mari

Het mandje in de sneeuw

‘Mam, mogen we nog even in het bos spelen?’ Mees en zijn buurmeisje Anne staan samen in de deuropening van de keuken. Moeder staat in de keuken. Ze kijkt even bedenkelijk. ‘Oké, maar dan moeten jullie wel voor het donker thuis zijn.’ ‘Yes!’ Even later staan ze al buiten. Mutsen op, wanten aan, sneeuwlaarzen aan. Want er ligt buiten een dik pak sneeuw. Dat is elk jaar zo in Canada. Ze lopen een eind het bos in. ‘Wat zullen we gaan doen?’ vraagt Anne. ‘Kom, laten we een sneeuwpop proberen te maken.’ Samen gaan ze aan de slag. Ze maken eerst allebei een kleine sneeuwbal en rollen die dan door de sneeuw, net zolang tot hij groot genoeg is. Dan stopt Anne ineens. Ze luistert. Ze hoort wat. Ze kijkt om zich heen en ziet dan een slee aankomen. Als die valk bij ze is stopt hij. Er zitten een man en een vrouw in. Ze hebben warme kleren aan en mutsen op. De man zegt: ‘Kunnen jullie ons uitleggen waar de stad Montreal ligt?’ ‘Ja hoor, dan moet u die kant op.’ Mees wijst naar rechts. Die weg moet u een poosje volgen tot u bij een kruispunt komt. ‘Ja,’ zegt Anne, ‘en daar moet u naar links.’ Samen leggen ze uit hoe de meneer en mevrouw moeten rijden. De meneer en mevrouw gaan weer verder en Mees en Anne gaan verder met het maken van de sneeuwpop. Als ze de sneeuwpop bijna klaar hebben, horen ze weer wat! Het klinkt als gehuil. Verschrikt kijken ze om zich heen. Waar komt het geluid vandaan? Ze lopen een stukje de kant op waar het geluid vandaan komt. ‘Kijk,’ roept Anne dan, ‘daar staat een mandje!’ Mees rent er op af. Hij kijkt erin en… ‘Ohh, een kindje!!’ ‘Echt?’ en Anne komt ook kijken. Er ligt een klein meisje in. Ze kijken rond of ze nog iemand zien. Misschien de vader of moeder. Ze zien niemand. ‘Wat moeten we nu? Zullen we het dan maar meenemen naar huis, naar mama?’

Dan horen ze weer een slee aankomen. ‘Huh, dat is mijn vader!’ zegt Anne. ‘Vader, kijk dan hier is een mandje met een kindje erin.’ ‘Echt?’ Vader bekijkt het kindje eens goed. ‘Wat moeten we nu doen?’ Mees kijkt zijn buurman vragend aan. ‘Ik denk meenemen naar huis.’ zegt de vader van Anne. ‘We kunnen het hier niet in de sneeuw laten staan.’ Ze pakken het mandje op en zetten het in de slee. Mees en Anne gaan ook in de slee. Zachtjes rijden ze de weg naar huis. Ze zijn nog maar net op weg als ze weer wat horen. Het lijkt wel snikken! Verschrikt kijken ze om zich heen. Het geluid komt achter de bosjes vandaan. Vader stopt de slee en stapt voorzichtig uit. Hij loopt langzaam naar de bosjes en kijkt of hij ziet waar dat geluid vandaan komt. Dan ziet hij een mevrouw zitten. Ze heeft een deken om zich heen. Papa loopt wat dichter naar haar toe en vraagt: ‘Oh mevrouw, wat is er?’ Dan komt ook Mees kijken. De mevrouw kijkt naar papa en Mees. Dan zegt ze snikkend: ‘Ik zit hier om te kijken wat er met mijn kindje gebeurt. Ik kan niet meer voor haar zorgen, dus heb haar hier neergelegd. Hier komen veel mensen langs om naar de stad te gaan, dus dan is er vast wel iemand die haar vindt.’ Papa denkt na. Hij ziet dat de vrouw heel koud is. Dan zegt hij: ‘Stap maar in de slee, daar staat ook het mandje met uw kindje erin. Dan gaan we eerst eens naar ons huis. Dan kunt u even weer warm worden en dan vertelt u maar eens rustig wat er is.’ De mevrouw gaat staan en loopt met papa en Mees naar de slee. Anne kijkt verbaasd. ‘Wie is die mevrouw?’ Papa zegt: ‘Dit is de moeder van het meisje in het mandje. Ze gaat met ons mee naar huis en dan vertelt ze ons wat er aan de hand is.’ Zo gaan ze naar huis. Niemand zegt wat, allemaal zijn ze in gedachten.

Als ze thuiskomen kijkt mama verbaasd. ‘Wie is die mevrouw en wat zit er in dat mandje?’ Papa zegt: ‘We kwamen mevrouw en haar kindje tegen in het bos. We vertellen zo wel het hele verhaal. Geef mevrouw eerst maar wat warms. Ze heeft zo te zien een hele poos in de kou gezeten.’ Mama gaat naar de keuken en maakt voor iedereen warme chocolademelk. Dan gaat ze terug naar de kamer. Ze geeft iedereen een beker. Dan zegt papa tegen Mees: ‘Jij moet misschien wel even naar je moeder om een beetje uit te leggen wat er gebeurt is. Je moeder zal zich anders nog ongerust maken. Het begint al aardig donker te worden.’ Mees kijkt verschrikt naar buiten. Dat is waar ook, ze moesten voor het donker thuis zijn! Snel rent hij naar zijn huis. Hij gooit de deur open en begint gelijk te vertellen. Mama kijkt verschrikt op.Doe eens even rustig jongen, je laat me schrikken! Vertel eens even rustig wat er aan de hand is.’ Mees zucht en verteld dan rustig aan zijn moeder wat ze meegemaakt hebben in het bos. ‘Maar mam, mag ik nu weer naar Anne? Ik wil zo graag weer naar dat meisje. En ik wil ook graag het verhaal van die mevrouw horen.’ Mama denkt even na en zegt dan: ‘Dat mag nog wel even. Maar als ze bij Anne gaan eten, kom dan gauw naar huis.’ Mees staat al bij de deur. ‘Is goed mam, tot straks.’ En weg is hij weer.

Als ze allemaal hun drinken op hebben verteld papa aan mama wat er in het bos gebeurt was. De mevrouw zit stil te luisteren. Anne en Mees zitten bij de baby. Die ligt nu lekker te slapen in het mandje bij de kachel. Ze vinden haar zo lief! Dan vraagt papa aan mevrouw of ze nu kan vertellen waarom ze haar kindje in het bos heeft gelegd. De mevrouw begint te vertellen. ‘Ik heet Jennifer. Ik was getrouwd met John. Ik kom uit Montreal. We waren 3 jaar getrouwd toen we een kindje verwachtten. Toen John dat hoorde, was hij heel boos. Hij zei dat hij dat niet wilde. Ze hadden niet veel geld en een kindje erbij kon niet. Dat zou teveel geld kostten. Hij ging op een avond weg en ik heb hem nooit meer gezien. Toen de baby geboren was heb ik geprobeerd om voor haar te zorgen. Ik kon niet gaan werken om geld te verdienen, maar toch moest ik eten en kleertjes hebben. Ik heb een paar keer iets stiekem meegenomen uit de winkel. Maar dat kon ik niet meer. Ik weet dat het niet mag. Maar ik wist niet meer wat ik moest doen. Toen dacht ik: ‘Dan moet ik haar maar ergens neerleggen. Dan hoop ik maar dat iemand anders goed voor haar wil zorgen.’ Ik heb er heel lang over nagedacht, want ik kan mijn dochtertje niet missen!’ De mevrouw begint te huilen. Na een poosje verteld ze weer verder. Ik heb haar expres vandaag langs de weg gelegd. Omdat het morgen Kerst is gaan er nu veel mensen naar de stad om Kerstinkopen te doen. Maar ik vond het zo moeilijk! Ik kon haar niet missen. Maar toch kon het niet anders. Ik heb haar toen maar neergelegd en ben zelf achter de bosjes gaan zitten om te kijken wie haar mee zou nemen.’ De mevrouw zucht. Papa en mama hebben de hele tijd niks gezegd. Mama heeft tranen in de ogen. Dan zegt de mevrouw: ‘Nu weet ik niet wat ik moet.’ Papa kijkt mama aan en zegt dan: ‘Morgen is het Kerstfeest. Dan denken we aan de geboorte van de Heere Jezus. Blijf hier vannacht maar slapen. Morgen gaan we naar de kerk. Dan kunt met ons mee. Dan vraagt Anne: ‘Hoe heet deze lieve baby eigenlijk?’ vraagt Anne. ‘Elisabeth,’ zegt Jennifer. ‘Oh, wat een mooie naam!’ zegt Anne.

Dan zegt mama: ‘Dan gaan we nu eerst maar eens eten. Jullie zullen allemaal wel trek hebben. En Mees, ik denk dat jij ook wel moet eten. Misschien zijn ze bij jullie al wel begonnen. Het is al zo laat!’ Mees staat op. Hij heeft eigenlijk geen zin om naar huis te gaan. Anne ziet het wel. Ze zegt: ‘Morgen mag je best nog even weer komen hoor.’ Mees zegt: ‘Ja, dat doe ik!’

Na het eten mag Anne nog even beneden zitten. Ze leest nog even en moet dan naar bed. Voor ze naar bed gaat kijkt ze nog even in het mandje en fluistert zacht: ‘Slaap lekker, Elisabeth.’

De volgende ochtend wordt Anne wakker en weet ze direct weer wat er gister is gebeurd. Ze draait zich om en luistert of er al iemand wakker is. Ze hoort dat er iemand beneden is. Ze gaat vlug haar bed uit en gaat naar beneden. Om de anderen niet wakker loopt ze extra zachtjes de trap af want ze weet dat de zevende trede kraakt. Als ze beneden komt ziet ze dat iedereen behalve Elisabeth en zij al beneden zijn. ‘Hallo allemaal!’ zegt ze vrolijk. ‘Goedemorgen!’ zegt Jennifer. ‘He he, nu kunnen we eindelijk eten!’ zegt mama. ‘We willen op tijd eten want we moeten zo naar de kerk,’ zegt papa. ‘Oké, dan zal ik maar snel aan tafel gaan zitten.’ Anne gaat naast Elisabeth aan tafel zitten. Als ze hebben gebeden zegt mama: ‘Anne, eigenlijk wilden wij jou wat vragen: Wil jij vanochtend op Elisabeth passen? Dan kan Jennifer met ons mee naar de kerk.’ ‘Jaa! Mag ik Mees dan ook snel even vragen? Want hij vind het ook zo leuk met Elisabeth!’ juicht Anne. ‘Oké, je wilt het dus. En dan nog een verrassing: Mees weet het al, wij hebben het gisteravond aan zijn ouders gevraagd.’ zegt papa. ‘Yess!!’

Na het eten maken papa, mama en Jennifer zich klaar voor de kerk. Elisabeth legt Anne uit wat ze moet doen als Elisabeth wakker wordt. Dan komt Mees binnen. Hij vraagt gelijk waar Elisabeth is. ‘Ja, die slaapt nog,’ lacht Anne. Hopelijk wordt ze straks wakker dan mogen we haar een flesje geven. Het duurt niet lang of ze horen haar al huilen. Ze lopen samen naar haar toe en Anne pakt haar uit het mandje. Ze kleedt haar aan en kamt haar piepkleine haartjes. Dan maakt ze het flesje klaar en gaat met Elisabeth op de bank zitten. Als ze de helft van het flesje leeg heeft geeft ze Elisabeth aan Mees en mag hij de rest van het flesje geven.

Ondertussen zit er in de kerk iemand heel aandachtig te luisteren. Het is Jennifer. Ze hoort de dominee preken over de geboorte van de Heere Jezus en dat hij geboren is om zondaren zalig te maken. Ze denkt als ze de preek hoort: dus misschien kan het ook nog voor mij. Ook al heb ik gestolen. Ook al heb ik zoveel zonden gedaan. Misschien kan het nog. Ze luistert nog aandachtiger

.

Na het eten maken papa, mama en Jennifer zich klaar voor de kerk. Elisabeth legt Anne uit wat ze moet doen als Elisabeth wakker wordt. Dan komt Mees binnen. Hij vraagt gelijk waar Elisabeth is. ‘Ja, die slaapt nog,’ lacht Anne. Hopelijk wordt ze straks wakker dan mogen we haar een flesje geven. Het duurt niet lang of ze horen haar al huilen. Ze lopen samen naar haar toe en Anne pakt haar uit het mandje. Ze kleedt haar aan en kamt haar piepkleine haartjes. Dan maakt ze het flesje klaar en gaat met Elisabeth op de bank zitten. Als ze de helft van het flesje leeg heeft geeft ze Elisabeth aan Mees en mag hij de rest van het flesje geven.

Ondertussen zit er in de kerk iemand heel aandachtig te luisteren. Het is Jennifer. Ze hoort de dominee preken over de geboorte van de Heere Jezus en dat hij geboren is om zondaren zalig te maken. Ze denkt als ze de preek hoort: dus misschien kan het ook nog voor mij. Ook al heb ik gestolen. Ook al heb ik zoveel zonden gedaan. Misschien kan het nog. Ze luistert nog aandachtiger.

Als ze later thuis zijn, vertrekt Jennifer naar haar kamer. Papa en mama hebben al wel gemerkt dat er iets is. Als Jennifer op haar logeerkamer is vouwt ze haar handen en bidt: Heere, laat het toch voor mij ook nog kunnen! Ik ben zo’n zondaar, de dominee heeft gezegd dat het voor de allergrootste zondaar ook nog kan. En Heere, ik ben die grootste, die allergrootste zondaar. Bekeer mij! Alstublieft!

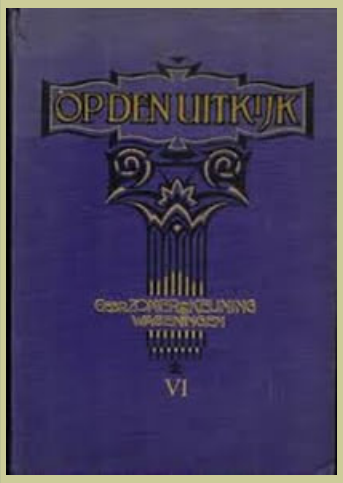
Als ze even later beneden komt, zitten papa en mama al koffie te drinken met Mees en Anne. Elisabeth slaapt alweer. Papa en mama zien direct dat Jennifer gehuild heeft. ‘Wat is er Jennifer, heeft het met de preek te maken?’ vraagt mama. ‘Ja,’ zegt Jennifer zacht. Dan zegt mama tegen Mees en Anne: ‘Gaan jullie maar even naar de keuken.’ Als Mees en Anne de woonkamer uit zijn, begint Jennifer voorzichtig te vertellen. Ze vertelt wat er net gebeurt is. Van dat ze zo erg onder de indruk is geraakt van de preek van vanmorgen. Van haar bidden. Van alles. Papa denkt: Wat een wonder dat we Jennifer en Elisabeth moesten vinden. Nu is Jennifer in de kerk geweest en heeft ze gehoord van het wonder van Kerst. Wat een wonder dat ze zo samen Kerstfeest mogen vieren.

Terug naar de Bron 22: de komst van dominee Berkouwer

We verlieten de lezer in het vorig artikel bij de viering van het 150-jarig bestaan van de Zondagsschool in oktober 1930. De gereformeerde Rehobothkerk bleek maar liefst vijf Zondagsscholen in Amsterdam Oost te hebben, waarvan de leerlingen tijdens de viering het ruim der Rehobothkerk geheel vervulden. Waar zijn die dagen toch gebleven? Kinderen hebben nu ander vermaak, vrees ik. Ik vraag me zelfs af of er in Amsterdam Oost vandaag de dag überhaupt nog Zondagsscholen zijn te vinden. Wie dat weet, mag rustig een mailtje aan me sturen. Maar nu terug naar dominee Boerkoel. Het is begin 1931. Het domineesechtpaar is net terug van een prachtige reis naar het Heilig Land en met name mevrouw Boerkoel-de Vries – Anna Maria Cornelia zijn haar voornamen - gaat met de reisindrukken de boer op, spreekt met lichtbeelden op damesverenigingen en publiceert in Op de Uitkijk, het min of meer recreatief gereformeerd gezinsblad waaraan dominee Boerkoel zelf ook regelmatig bijdragen levert.

Ondertrouwd:
L. W. KUILMAN,
Nat. Phil. Drs.,
en
JOHANNA E. VAN DEN BERG.
Huwelijksvoltrekking D.V. Woensdag 19 November a.s.
Kerkelijke Huwelijksbevestiging des namiddags om half drie, door den WelEerw. Heer Ds. J. D. BOERKOEL, in de Rehobothkerk, Zacharias Jansestraat, Amsterdam (O.).
Receptie: Maandag 10 Nov., van 8—9½ uur n.m., in gebouw „Tryfosa", Wakkerstraat 26.
Amsterdam-O, 4 November 1930.
Linnaeuskade 42.
Omval 36.
Vertrek naar N. O. Indië per s.s. „Slamat", 4 Dec. a.s.
Toekomstig adres: Buitenzorg.

Dominee Boerkoel zelf is in de volle kracht van zijn Watergraafsmeers domineeschap en is een vaste spreker bij de ziekendiensten van de N.R.C.V. op de vaderlandse radio. Kinderen zijn er niet en de tijd om kinderen te krijgen is inmiddels ongeveer voorbij voor me- vrouw Boerkoel-de Vries, die inmiddels de veertig ruim gepasseerd is. Er ge- beurt niet veel dat jaar. Wel wordt dominee Boerkoel landelijk nieuws wanneer hij in zomer 1931 in het Watergraafsmeersch Kerkblad de zelfs tijdens de kerkdienst optreden nieuwe rage, de kauwgomkauwerij, aan de kaak stelt. Dit wordt door grotere kranten met instemming overgenomen. Omdat we de woorden van dominee Boerkoel voor het nageslacht willen bewaren, nemen we ze hieronder over. Ieder is natuurlijk vrij vervolgens zijn eigen opvattingen in deze kwestie te hebben. Zekere parallellen met de huidige tijd zijn zeker te trekken.

Op de tram, overal waar volk bij elkaar is, ziet men ze, de menschen, die kauwen, kauwen; uren achteraan gaan de kaken maar heen en weer. Precies koeien. Er moet iets behagelijks inzitten: 't is een lui, volstrekt niet vermoeiend werk, en men heeft het prettige gevoel, dat men toch bezig is. Maar een altijd kauwend mensch krijgt op den duur een onbeschrijvelijk domme uitdrukking op zijn gezicht.

Enfin, men moet dat zelf maar weten. Ieder is vrij, om zich als een koe te gedragen, en ieder is ook vrij, om zoo'n koe-mensch den rug toe te keeren.

Maar als dat nu ook al ik de kerk doorgevoerd wordt!... En als dan de kleverige massa ten slotte op den grond terecht komt! … Ja, dan moet er toch eens wat van gezegd worden…"
Vroeger was het erger. Nog herinner ik mij de grauw papieren bordjes op de salpeterig uitgebeten muren: men wordt beleefd verzocht geen tabak de spuwen. En zie, daar krijgen we tabakspuwen in anderen vorm terug. In den vorm van… kauwgom. Straks moeten kerkmeesters voorstellen nieuwe bordjes te laten maken. Misschien zijn er ook hier nog oud, van tabak. Dat zou goedkooper zijn; dan kan alleen het woord tabak overplakt worden door het woord kauwgom…
Geen kauwgom in de kerk. En zeker niet op den grond…!"
Heel Nederland neemt van de opvatting van dominee Boerkoel kennis. Het stukje tekst uit het Watergraafs kerkblad wordt onder andere overgenomen door de Amstelbode, de Tijd, de Limburger, het Overijsselsch Dagblad, het Vaderland, de Nieuwe Tilburgsche Courant, het Limburgsch Dagblad, de Limburger Koerier, de Aaltensche Courant, de Winschoter Courant, de Utrechtse Courant, de Indische Courant en het Algemeen Handelschblad voor Nederlandsch Indië.
Het zal niet alleen aan dominee Boerkoels opvattingen over het kauwgomkauwen liggen – ook de Watergraafsmeer breidt zich uit en kent inmiddels bijna 40.000 zielen - maar de gereformeerde Rehobothkerk is inmiddels zeer populair en druk bevolkt aan het worden. Het is tijd voor een tweede dominee. De eerste beroepen tweede predikant in mei 1931 is de in Den Helder geboren dominee P. Ch. van Vliet, die sinds 1925 predikant in Utrecht is. Van Vliet slaat het beroep echter af en zal tot zijn dood in 1946 predikant in Utrecht blijven. In september 1931 is inmiddels sprake van een nieuw tweetal: dominee Gerrit Cornelis Berkouwer te Oudehorne en dominee Paulus Nicolaas Kruyswijk te Hilversum. Het beroep gaat uiteindelijk uit naar dominee Berkouwer. In de eerste helft van oktober 1931 wordt bekend dat dominee Berkouwer het beroep heeft aangenomen.
Gerrit Cornelis Berkouwer wordt op 8 juni 1903 in Amsterdam als zoon van de uit Lekkerkerk afkomstige Cornelis Berkouwer geboren, die getrouwd is met de uit Barendrecht afkomstige molenaarsdochter Adriana Aletta van den Ban. Gerrit groeide op in Zaandam, waar zijn vader onderwijzer was. Van 1922-1926 studeerde hij theologie aan de VU in Amsterdam, onder andere bij Valentijn Hepp, die van 1916 tot aan zijn benoeming tot hoogleraar aan de VU predikant in de gereformeerde Watergraafsmeer was. Gerrit had één jongere zuster, Maria Suzanna. In mei 1927 wordt de net afgestudeerde predikant, die op dat moment kandidaat is en in Den Haag woont, beroepen door de gemeente Oudehorne in Friesland. In juli 1927 neemt Berkouwer dit beroep aan. Berkouwer trouwt op 20 september 1927 in Den Haag met Catharina Cornelia Elisabeth Rippen, met wie hij negen kinderen zal krijgen, en begin oktober 1927 wordt de kersverse dominee bevestigd in Oudenhorne. In Oudenhorne zijn ze er blij mee: al 22 jaar, sinds haar stichting, was de gemeente vacant. We nemen uit de Nieuwe provinciale Groninger Courant het volgende verslag van deze intrede over.
Het was gisteren voor de Geref. Kerk van Oudshorne een bijzonder blijden dag. Na een vacature van 22 jaar ontving zij in candidaat C.G. Berkouwer, gekomen van 's-Gravenhage, haar eersten predikant. Cand. Berkouwer werd gisterenmorgen in zijn ambt bevestigd door Dr. D. Ringnalda Jr. van Leimuiden, De bevestiger weer er op hoe deze ure was een doorbrekeing van het licht en een overwinning van het geloof. Daarom koos hij als tekst Matth. 5:14: "Gij zijt het licht der wereld". Sprekende over "De kerk het Licht der wereld", handelde de bevestiger over: 1. Een woord van Christus

roeping. Na de handoplegging zong de gemeente haar leeraar staande toe Ps. 119:9 (gewijzigd). 's Middags deed Ds. Berkouwer zijn intrede. In onmiddelijke aansluiting bij de bevestigingspredikatie had hij als tekst gekozen voor zijn intrede 1 Joh. 5, vers 4b: "En dit is de overwinning die de wereld overwint, n.l. ons geloof." Sprekende over de overwinning der wereld, werd achtereenvolgens aangetoond 1e welke wereld overwonnen wordt en 2e hoe die wereld overwonnen wordt. Na de predicatie volgden de gebruikelijke toespraken.

Dominee Berkouwer functioneert goed in Oudehorne en trekt de aandacht van andere kerken in het land. In februari 1930 komt Berkouwer op het tweetal van Assen en ook te Ambt Vollenhove terecht. In Assen komt het tot een daadwerkelijk beroep. Berkouwer bedankt echter. Nu arriveert ook het beroep uit Ambt Vollenhove. In april 1930 staat Gerrit op het tweetal te Amersfoort en wordt hij beroepen in Kampen. In mei 1930 wordt hij beroepen in Haarlem, in juni 1930 staat hij op het tweetal te Kollum en wordt hij beroepen in Amersfoort, in oktober 1930 staat hij op het tweetal in Nieuwendam en wordt uiteindelijk beroepen, in november 1930 wordt hij beroepen in Haarlem, in maart 1931 in Sneek, in september 1931 in Oudshoorn. Voor al deze beroepen bedankt Gerrit Berkouwer, maar niet voor die als tweede predikant in de Watergraafsmeer. Op zondag 29 november 1931 neemt dominee Berkouwer afscheid van zijn gemeente in Oudshoorn na vierjarige arbeid, met de tekst van 2 Petrus 1:19: "En wij hebben het profetisch woord, dat zeer vast is…" Op zondag 13 december 1931 wordt C.G. Berkouwer gewijd als tweede predikant van de gereformeerde Watergraafsmeer. We nemen hieronder het verslag over van deze gebeurtenis uit het De Standaard van 14 december 1931.

Afscheid en intrede

Watergraafsmeer (Geref. Kerk). Zondagmorgen heeft Ds. J.D. Boerkoel, de pastor loci, Ds. G. Berkouwer, gekomen van Oudehorne (Fr.), bevestigd als tweeden predikant van de Geref. Kerk van Watergraafsmeer (Amsterdam-Oost).

In zijn inleidend woord vertolkte spr. de vreugde der gemeente dat zij nu haar tweeden herder en leeraar mocht ontvangen. Toen spr. hier voor vier jaar zijn intrede deed, was de gemeente eigenlijk al te groot voor één predikant. Sindsdien is er een kleine dorpsgemeente bijgekomen. Nu was het niet langer te doen. Daarom was het zulk een verheugend feit, dat er in deze tijden van crisis toch nog tot het beroepen van een tweeden predikant kon worden overgegaan. In aansluiting aan deze omstandigheden, nu spr. zijn ambtegenoot in den dienst des Woords mocht bevestigen, sprak hij oevr de woorden uit Hand. 10:33: "Gij hebt wel gedaan dat gij hier gekomen zijt. Wij zijn dan allen nu hier tegenwoordig voor God om te hooren al hetgeen u van God bevolen is." In dat woord zag spr. uitgedrukt, dat de prediker van het Evangelie door de gemeente ontvangen moet worden: ten eerste met blijdschap en ten tweede in gehoorzaamheid. Deze gedachten werden door spr. in zijn predikatie nader ontvouwd. Hij eindigde met den oproep, dat het de taak der Kerk is de deugden te verkondigen van Hem, Die Zijn volk heeft geroepen uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Na de bevestiging werd Ds. Berkouwer toegezonen uit den Morgenzang de verzen 3 (gewijzigd) en 6. Des avonds deed Ds. Berkouwer zijn intrede, sprekende over Joh. 6:66-681: "Van toen af gingen velen Zijner discipelen terug, en wandelden niet meer met Hem. Jezus dan zeide tot de twaalcen: Wilt gijlieden ook niet weggaan? Simon Petrus dan antwoordde Hem: Heere, tot Wien zullen wij dan henengaan?" Spr. liet uitkomen, dat de verkondiging van het Evangelie van Jezus Christus openbaar doet worden: eenerzijds de ergernis en anderzijds het geloof. . Ds. Berkouwer sprak van de vervreemding van Jezus Christus die ook in onze dagen zoo sterk tot uiting komt. Hij sprak over de groote levensvraag die de Heiland een ieder onzer voorlegt: blijven of heengaan? Het is sprekers bede, dat de bediening des Woords velen tot de keuze van Simon Petrus zal brengen.

Juist door de vereenzaming van Jezus werd Petrus' geloof versterkt. Zoo moeten ook wij, als de wereld die vroeger bij een principieele loochening toch nog een lichte buiging voor Jezus overhad, Hem nu geheel verwerpt en aan spot en smaad over- geeft, ons te sterker aan Hem vastklemmen. [in verband met de actualiteit van deze woorden vet afgedrukt, red.] In zijn toe- spraak tot de gemeente, wees spr. op de nooden van de groote stad, waar de menschheid woont en waar de weedom is. Ook op het platteland wordt de weedom gevoeld. Soms heel fel, maar in de groote stad toch weer anders en zooveel sterker en dieper. Het was sprekers begeerte, dat hij aan velen in dien weedom mocht brengen den troost van Jezus Christus. De ge- meente zong onmiddellijk na deze toespraak de zegenbede uit Psalm 134.
Na afloop van den dienst werd Ds. Berkouwer in de consistorie toegesproken door den tweeden voorzitter van den kerkeraad, den heer. J. de Boer; door Ds. J.A. Schep van Bussun namens de classis, en voorts door afgevaardigden van de genabuurde Kerken Amsterdam en Diemen. Ook werd door Ds. Boerkoel voorlezing gedaan van een door hem ontvangen schrijven van hartelijk meeleven van Ds. G. Grootjans Jr. pred. der Ned. Herv. Gem. te Watergraafsmeer.
We sluiten dit artikel af met een bijzondere ontdekking: het bestaan van een Jaarboekje van de Gereformeerde kerk van de Watergraafsmeer. We hadden er nog nooit van gehoord, maar toch verscheen begin 1932 alweer de zevende jaargang. We nemen de bespreking ervan in de Standaard van 8 februari 1932 hieronder over.
Het Jaarboekje
We ontvingen het nieuwe jaarboekje van de Geref. kerk van Watergraafsmeer (Amsterdam-Oost). Het is de zevende jaar- gang al. Blijkbaar is deze gemeente een van de eerste zoo niet de eerste van de Geref. Kerken, die zulk een jaarboekje hebben uitgegeven. Trouwens, als we andere jaarboekjes met dat van Watergraafsmeer vergelijken, dan komt het ons voor, dat het boekje van "de Meer", als model gediende heeft.
Het is ook model! Alle gegevens zijn er keurig en overzichtelijk in verwerkt. De indeeling, het lettertype en heel de afwerking van dit jaarboekje maakt een rustigen indruk. De samenstellers hebben er alle eer van. Wie het leeuwenaandeel in de verzor- ging van dit boekje heeft gehad, wordt niet vermeld, maar het was blijkbaar in vertrouwde handen. Dit jaar is het boekje verlucht met een foto van het interieur van de Rehobothkerk, waarop het mooie front van het gerestaureerde orgel, dat 16 Juni l.l. in het gebruik genomen werd, zeer duidelijk uitkomt. Uit den kerkelijken stand over het jaar 1931 blijkt dat het leden- tal van deze kerk met 148 vooruitging en thans 2.189 bedraagt.
In het jaaroverzicht van Ds. J.D. Boerkoel, dat in sobere bewoordingen alles vermeldt wat aan de vergetelheid moet worden onttrokken, en ik welke opgave men zeer volledig is geweest, wordt uiteraard met groote blijdschap van de komst van den tweeden predikant, Ds. G.C. Berkouwer, gewag gemaakt. De welstand en de geestelijke bloei der gemeente kan nu intenser worden bevorderd.
Ook wordt melding gemaakt van de overeenkomst met de kerk van Diemen voor het jaar 1932, waarbij Watergraafsmeer zich verbonden heeft haar predikanten 34 Zondagen in den dienst des Woords te Diemen te doen optreden en voorts deze kerk ook in het catechetisch onderwijs en anderen ambtelijken arbeid te helpen.
Wat had ik dit jaarboekje graag ingezien.
Wordt vervolgd

Rogier Schravendeel

Caravan of Love, het klinkt een beetje hippie-achtig en ik denk dat de initiatiefnemers van deze liefdeskaravaan er geen problemen mee hebben als ik hun organisatie zo benoem. ‘We zijn allemaal broeders en zusters van elkaar en we gaan op zoek naar verbinding in de buurt om dat ook te voelen, dat is een beetje de kern van onze Caravan of Love’, verwoordde Peter Groenendaal de nieuwe beweging die hij samen met Rogier Schravendeel heeft opgezet. Zaterdag 12 september ging de eerste expeditie van de karavaan van start, naar Parknest in het Flevopark.

Hednny Reubsaet

Alle deelnemers die zich via de website hebben aangemeld, kregen een genummerde button met een kameel erop. Plus een stempelboekje/pilgrim passport met het programma van de geplande expedities. Tot Kerst 2026 zal aan maar liefst 15 maatschappelijk actieve clubs een bezoek gebracht worden. Volgend jaar moet nog worden ingevuld, maar ook dan wil de Caravan of Love 15 organisaties aandoen.

Degene die de meeste stempels verzamelt, krijgt een kameel, staat te lezen op de website. Al stempelend bij het Parknest blijft Peter Groenendaal serieus beweren dat de prijs een kameel is. Zodat deelnemers grappend met elkaar contact maken door zich af te vragen of je met een kameel op een fietspad mag of op het trottoir moet en hoe je een kameel naar Is de kameel als prijs een grapje, of een

lokkertje, of is het stempelboekje de betere klantenbinder? Ik vraag het me af. Nederlanders zijn met sparen en stempeltjes verzamelen opgevoed. Een goede zet dus om deelnemers met een stempelboekje aan de beweging te binden. Met de button op hun shirt is het dan net of ze gezamenlijk op pelgrimage gaan. driehoog zonder lift kunt krijgen.

Koekjes

Deboodschap van liefde en saamhorigheid heeft een bont scala van buurtbewoners aangetrokken. Van sommigen hoor ikdat ze Rogier en Peter al langer kennen uit de buurt. Door de Vredesmaaltijden die ze al eerder organiseerden. Anderen kennen hen niet, maar waren geraakt door de missie van de karavaan. Gerbrig Delnum van de Scientologykerk vertelt dat ze door de mannen benaderd werd om als derde organisator aan de Caravan of Love mee te werken. ‘Ik vond het een hele eer, dus ik heb ja gezegd. Maar ik moet bekennen dat ik tot nu toe nog niet veel heb hoeven doen. Deze mannen hebben een heel groot netwerk in de buurt en zijn goed op elkaar ingespeeld’. Bij het Parknest houdt zij als enige geen toespraak, maar deelt zelfgebakken koekjes uit in de vorm van een kameel en van een hartje. Zodat ik – bijna symbolisch – die middag een hartje deel met een onbekende.

Liefdesnest

De afspraak met de initiatiefnemer van Parknest was al gemaakt vóór de brand die op 12 augustus het gebouwtje in het Flevopark op 21 augustus in de as legde. In zijn toespraak tot de deelnemers aan de Caravan of Love vertelt Jo van der Spek dat het Parknest met recht nu ook Liefdesnest genoemd kan worden, zoveel liefde heeft de brand in heel Oost losgemaakt. ‘Het is nu heel duidelijk hoeveel deze plek voor de bewoners van Oost betekent. Deze plek ademt vrijheid, vrijheid en gastvrijheid; iedereen is welkom. Het is echt een ontmoetingsplek voor buurtbewoners, volledig gedragen door vrijwilligers. Nu zitten we in een tent naast de verbrande puinhoop, maar het blijft dezelfde vrijplaats. We zijn nu bezig met een overlevingsplan, met zowel praktische, handige mensen, als met dromers. En zelfs samen met de gemeente, om een nieuwe plek voor ontmoeting en afleiding op te zetten, hoe zwaar dat ook zal zijn in de winter. Een plek opnieuw voor hondjes, gehandicapten, wandelaars, bandjes, communisten en anarchisten, noem maar op, maar niet voor fascisten, die jagen we weg.’

Baobab

‘Ik wijs jullie even op de Dixies, die zijn van ons. Ik heb er banners opgehangen met de foto van een ijzeren baobab. Dat is een beeld dat gemaakt is door een zoon van een slachtoffer van de Schipholbrand. Het beeld staat in de Hoftuin bij het Holocaustmonument. Ik heb die banners hier opgehangen omdat de boabab een Afrikaanse boom is die staat voor gastvrijheid. De boom

Hij biedt veiligheid en is een oriëntatiepunt. Alles wat we als Parknest ook willen zijn: gastvrij, vrijgevig en een ankerplaats.‘

Saamhorigheid

Na de toespraken krijgen de vrijwilligers van Parknest die achter de bar staan het druk. Onder prachtig gespeelde en gezongen evergreens door de band Velvety Enough, die al vaker onbezoldigd in Parknest heeft opgetreden, maken de deelnemers aan de Caravan nader kennis met elkaar. Dat doen ze goed, de bijeenkomst ziet er gezellig en geanimeerd uit. Als deelnemers aan de liefdeskaravaan zijn ze er natuurlijk ook op uit om aan saamhorigheid te werken. De volgende expeditie vindt plaats op 19 september. ‘Dan gaan we tegels wippen en komen we weer in het Flevopark’, heeft Rogier beloofd. Wel weer eerst aanmelden, want deze expeditie heeft net als vandaag ook een limiet aan het aantal gasten.

Check www.caravanofloveamsterdam.nl
Bron: Oost-Online/ Rogier Schravendeel

Fysio Beter Bewegen

Fysio
Beter
Bewegen

Vestigingen:
Overtoom 256
Veeteeltstraat 20
Johan jongkindstraat 3
1054 JA Amsterdam
Tel. 020.6184658

De mooiste kerk

Mooiste kerk | Op het grootste mozaïek van Nederland is te zien hoe gebed de cholera-uitbraak van 1849 stopte. Trouw *ging langs bij de*

Heilige Antonius Abtkerk in Scheveningen.

Maar hoe lang kan de kerk nog open blijven?

Je zou er zo voorbij lopen. De Heilige Antonius Abtkerk in hartje Scheveningen is groot, maar valt door de sobere roodbruine bak stenen buitenkant niet zo op. Toch is er zeker belangstelling, blijkt uit het kleine clubje wachtenden buiten. Er zit zelfs een Trouw-lezer bij, die vanwege een artikel over de verkiezing van de Mooiste Kerk van Nederland vanuit haar camping naar de kerk is gekomen. Na tien minuten wachten gaan de deu ren open en lopen we naar binnen. Meteen wordt duidelijk waarom deze kerk achten dertig keer is ingezonden door lezers: een groter contrast met de buitenkant kan haast niet. Een reusachtig, koepelvormig mozaïek van ruim zeventien meter hoog, voor in de kerk, trekt de aandacht. Maar eerst gaan we zitten. De deuren van de kerk, die meestal gesloten zijn, zijn vanmiddag geopend voor het wekelijkse gratis orgelconcert. Zo'n dertig mensen zijn inmiddels binnengedruppeld en luisteren aandachtig naar de organist, die deze keer alleen stukken van vrouwelijke componis ten speelt. Tijdens het concert schijnt de zon door het roosvenster boven het orgel; het glas-in loodraam zorgt voor een kleurrijke lichtin val in de kerk. Sommige luisteraars hebben hun ogen dicht, anderen kijken strak voor zich uit.

Maar de meesten kijken hun ogen uit: de glas-in-loodramen aan de zijkanten, de vele bronzen art-decobeelden en natuurlijk het mozaïek voor in de kerk trekken automa tisch hun aandacht. Dat mozaïek springt er extra uit omdat de wanden en het uit drie hoeken bestaande, gewelfde plafond spier wit zijn

"Dit mozaïek is gemaakt van meer dan twee miljoen steentjes", legt Eef van der Mijle na het concert uit. vrijwilliger in de kerk.

De vicevoorzitter van de stichting Vrienden van de Abt is 'hier om de hoek' geboren en al meer dan twintig jaar vrijwilliger in de kerk. Zijn grote bos wit krulhaar, in combinatie met een rode korte broek en een bloemetjesoverhemd, maakt hem tot een vrolijke,warmeverschijning. Hij praat met aan stekelijk enthousiasme over 'zijn' kerk. Dat ligt niet alleen aan het gebouw zelf. "Laat ik het zo zeggen: ik ben homo en nergens ben ik zó geaccepteerd als hier. Er wordt gekeken naar je kwaliteiten, iedereen is hier welkom. Maar ook houd ik heel erg van geschiedenis", lacht hij.Deze zomer werden hij en de meer dan honderdvijftig vrijwilligers in de kerk opgeschrikt toen de parochie haar toekomstvisie voor de komende tien jaar uitbracht. Van de acht kerken zouden er nog maar twee in het centrum van Den Haag openblijven, ook de Antonius Abtkerk zou vanaf 2032 sluiten.Die toekomstvisie is nodig, vindt pastoor Dick van Klaveren. "We hebben hier een pastoraal probleem. We zijn door de kritieke grens heengezakt. We kunnen niet meer al onze plekken op een goede manier bedienen, en we moeten nadenken over de kerk van morgen."

van morgen." "Ik heb er een week slecht van geslapen", zegt Van der Mijle tijdens de rondleiding. "We waren verbijsterd, want we hadden nooit verwacht dat het beste jongetje van de klas ineens eruit zou worden gestuurd."

Welgestelde parochie

De Heilige Antonius Abtkerk is in 1926 ge bouwd vanwege de groeiende bevolking van Scheveningen: er moest een kerk komen met plek voor negenhonderd gelovigen.

Maar onder één voorwaarde. Van der Mijle: "Omdat het een katholieke kerk was in een erg protestantse omgeving, mocht het ge bouw er aan de buitenkant niet groots en rijk uitzien,

zodat niemand zich eraan kon storen.” De keuze viel op het ontwerp van architect Joseph Cuypers en diens zoon Pierre Cuypers jr., respectievelijk zoon en klein zoon van de beroemde kerkarchitect Pierre Cuypers. Ze werkten nauw samen met mo zaïekkunstenaar Antoon Molkenboer, de katholieke edelsmederij Brom en andere kunstenaars. Een echt Gesamtkunstwerk, volgens Van der Mijle. Dat maakt de kerk zo uniek, vindt ook cultuurhistoricus Herman Wesselink. Hij is jurylid van de Mooiste Kerk van Nederland en gek op de kerk. “Toen ik er dertig jaar geleden voor het eerst binnenkwam, maakte de Antonius Abt meteen veel indruk op mij.” Symboliek, kunst en architectuur vormen in de kerk een homogeen geheel. Wes selink: “En dan die aankleding met glas-in-loodramen, het mozaïek en de bron zen beelden en altaren. Ze zijn compleet be waard gebleven, een uniek ensemble.” Het reusachtige mozaïek, ontworpen door Antoon Molkenboer – hij woonde ook om de hoek – bestaat uit meer dan twee mil joen Venetiaanse glasmozaïeksteentjes. Dat kon de kerk wel bekostigen; de parochie was welgesteld en de kerk staat in een rijke buurt. Van der Mijle: “Eigenlijk zou het Als we zo de kerk in kijken, worden geschilderd, maar Molkenboer wist dat er geld was en zei: doe het met Veneti aans mozaïek, dat is veel mooier.” Het Parijse atelier Mauméjean Frères kreeg de klus om het mozaïek te maken. Het ‘Gedenkmozaïek’ is het grootste moza iek ten noorden van de Franse hoofdstad. In heldere kleuren is een wonderbaarlijk ver haal afgebeeld, waarvoor we onderaan moe ten beginnen. Van der Mijle: “In 1849 bereikte de cho lera-epidemie ook Scheveningen. Onderop het mozaïek zie je lijdende mensen die letterlijk en figuurlijk geen geloof meer hebben.” De arme zieken zijn in witte kleren gehuld en verstrikt in doorns. Opeens worden we opgeschrikt door de melodie van ‘Jesus bleibet meine Freude’, die de ruimte vult.

“Oh, dat is Sander”, zegt Van der Mijle. “Die is 88 en nog steeds organist hier, en oefent voor zaterdag. Zo zie je maar dat de gemeenschap nog heel levendig is.” Boven de lijdende zieken zijn mensen te zien met dezelfde witte gewaden die vol verwachting omhoog kijken naar een kelk. “Je ziet het schitteren. Ook zijn de wortels van de levensboom hier weer groen, de kleur van hoop. Deze mensen geloven dat ze beter zullen worden.” Hoe dat gebeurde, is te zien aan de beide zijkanten van het kunstwerk. Schevenin gers in traditionele klederdracht zijn daar biddend afgebeeld. De pastoor zette de kelk met de geconsacreerde hosties zichtbaar op het altaar, zodat gelovigen in stilte konden bidden. Dit gebeurde in extra gebedsdien sten, ‘estafette-aangelegenheden’, zoals Van der Mijle ze noemt.

“Je gaat het niet geloven”, zegt de kerk kenner. “Vanaf dat moment werd niemand meer ziek en genazen degenen die wel ziek waren wonderbaarlijk snel.” De ziekte kost te ongeveer 650 mensen het leven op Sche veningen.

De glas-in-loodvensters verschillen on derling in kleurgradaties; achteraan zijn ze het warmst, roder, vooraan juist blauw en koel. “Je merkt dat daardoor het licht in de kerk ieder uur anders is. Het laat het moza iek ook weer mooi schijnen, zoals Cuypers het bedoeld heeft.”

We lopen via de mozaïeken kruiswegsta ties aan de wanden naar het witmarmeren hoogaltaar en klimmen het trapje erachter op. Zo dichtbij het mozaïek zijn opeens de lijmresten te zien en vallen de gezichtsuit drukkingen een beetje weg

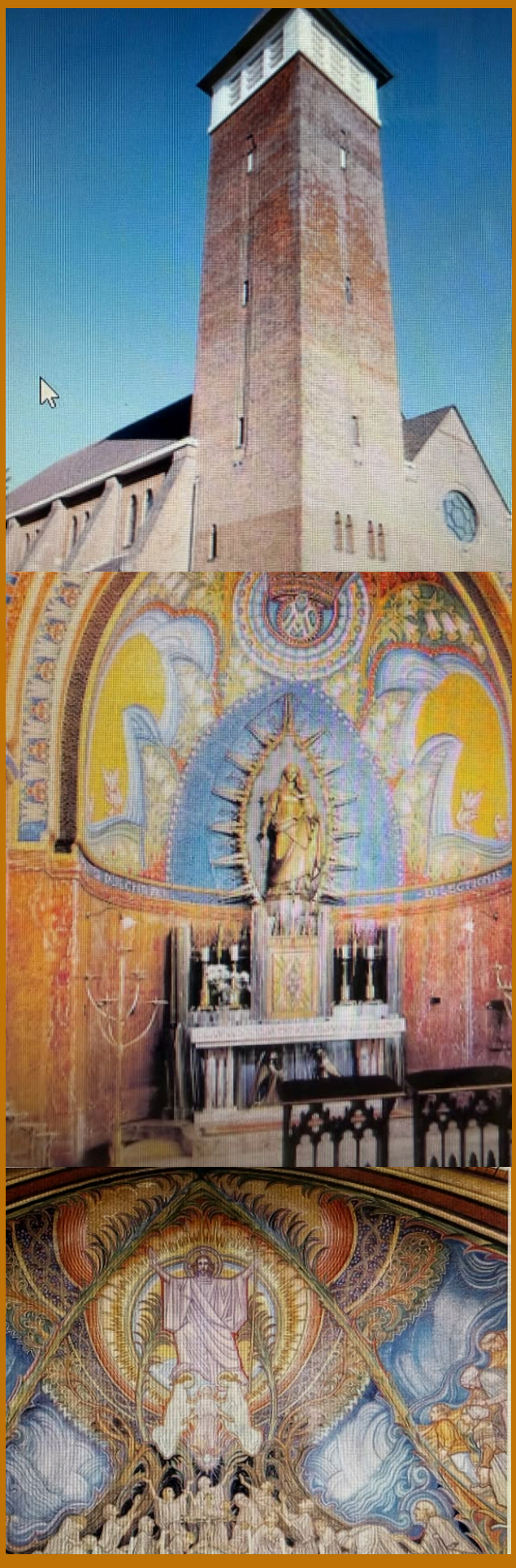
Als we zo de kerk in kijken, lijkt het inte rieur een mooi geheel dat de tand des tijds heeft doorstaan. Op een paar dingen na. Van der Mijle wijst naar de zes grote bronzen art-decokandelaren voor ons: “De kaarsen hebben we vervangen door elektrische,

om dat ze zo vervuilden. Zelfs de klepjes van het orgel, dik veertig meter verderop, gingen door de vettigheid niet meer goed open en dicht.”

Rijksmonument

We stappen weer af. De rondleiding is klaar, het hoofd barst van de informatie, maar Van der Mijle bedenkt dat hij nog één ding wil laten zien: de biechtstoel. “Een klant van mij is psychiater en die zei altijd: wat jam mer dat jullie de biecht niet meer hebben, dat had ons de helft van het werk ge“En natuurlijk heeft de katholieke kerk foute dingen gedaan, maar er is en wordt ook zoveel goeds binnen deze kerk gedaan. Hier is iedereen waardevol, en is er voor ie dereen plek. Dat vind ik er zo fijn aan.” De pastoor is het met hem eens. “Het is vreselijk, en heel erg voor de mensen die daar een heel pad hebben afgelegd. De Anto nius Abt is uniek.” Het bestuur zegt haar best te gaan doen om de kerk als katholieke kerk open te houden. Tegelijk is de pastoor realistisch, en zegt: “Het heeft geen zin om wijkkerken open te houden.” scheeld.”

De toekomst van de katholieke kerk ligt bij de volgende generatie, vindt de pastoor. “Die gaat niet meer naar een kerk omdat die om de hoek is, maar die gaat op zoek naar een kerk waar die zich thuis voelt. Ook als dat wat verder is.” Het laatste woord is volgens de Vrienden van de Abt nog niet over het rijksmonu ment gesproken. “We laten het er niet bij zitten. Maar als het echt niet anders kan, dan moeten we er hier misschien maar een cultureel centrum van maken.”

Rechts boven Het sobere, gebouw in rode baksteen van de Heilige Antonius Abtkerk in Scheveningen. Een detail uit het rijk versierde art-deco-interieur van de kerk. Het Maria-ataar. Detail uit het zeventien meter hoge ‘Gedenkmozaïek’.

tekst Tiemen Bosma
foto’s Fenna Jensma

Wij hebben een
nieuwe vaatwasser
nodig
draagt u ook
wat bij?
scan de code

De Bron heeft een nieuwe vaatwasser nodig
In de keuken van De Bron staat een professionele vaatwasser die in zeer korte tijd veel vaat kan schonen. Deze is niet alleen onmisbaar voor de vele kopjes koffie op zondag, maar zeker ook voor de doordeweekse activiteiten die worden georganiseerd in ons gebouw.

Helaas heeft de vaatwasser steeds meer mankementen. Tot nu toe kon hij telkens gerepareerd worden, maar bij de laatste reparatie hebben wij te horen gekregen dat dit toch echt de laatste keer was. Daarom zullen we volgend jaar een nieuwe aanschaffen. Een nieuwe vaatwasser kost ongeveer € 5.500,-. Dit bedrag proberen wij op te halen via donaties en sponsoring. Wilt u wat bijdragen? Scan dan de code. Kent u iemand die wellicht wilt sponsoren? Breng ze dan met ons in contact!
Met vriendelijke groet,
Nel Westra,
Noud Paanakker
of andere leden Kerkenraad

IBAN NL78INGB00004612 09 o.v.v vaatwasser

Mijn wens is maar klein ik hoop dat je snel weer de oude mag zijn

Elly Bakker, John Claasen, Henk Nieuwehuize, Rick, Ingrid Eggink
En de mensen die niet bij naam genoemd willen wordenl

Midden in onze winter

Midden in onze winter
zo donker, guur en koud,
komt God opnieuw vertellen
dat Hij van mensen houdt.

Het pasgeboren leven,
het kind van Betlehem,
Gods vleesgeworden liefde,
zijn Zoon, zijn hart, zijn stem.

Hij kwam onder ons wonen,
de aarde werd zijn thuis.
Hier leefde Hij en stierf Hij
onschuldig aan een kruis.

Dat kruis brengt ons nieuw leven,
dat heeft Hij ons beloofd.
De hemel is weer open
voor wie in Hem gelooft.

De bloesem van zijn liefde
bloeit dwars door onze kou.
Zoveel houdt God van mensen,
zoveel houdt Hij van jou!